

Pochodující členové Společenství štítu (Tatenokai)

Na jaře 1967 se mi ve dvačtyřiceti letech dostalo svolení nastoupit na dva měsíce zkušebně k Jednotkám sebeobraný (Džieitai“) a tak jsem byl do této vojenské formace odveden jako důstojnický čekatel. Všichni moji spolubojovníci byli mladíci ve věku dvaadvaceti, třiaadvaceti let. Spolu s nimi, a se stejným úsilím, jsem se cvičil v běhání, pochodování a protipartyzánském boji.

(...)

Na jaře 1968 jsem poprvé velel skupině dvaceti studentů: šli jsme do „tábora“ při úpatí hory Fudži. Na začátku měsíčního výcviku byl vojenský personál hodně skeptický. Mysleli, že mladí, vychovávaní po válce a držení zpravidla daleko od kázně i tělesné námahy, zrychlený měsíční výcvik nevydrží. Ale oni ho až do konce snášeli bezvadně a ještě na závěr pětáctyřiceti kilometrového pochodu pokračovali další dva kilometry během. Kromě toho se při nácviku boje v případě útoku na nepřátelské ležení ukázal skvělý způsob ovládnutí mužstva. Když jsme se minulý měsíc s důstojnickými a poddůstojnickými instruktory se slzami v očích rozcházel, tiskli jsme si ruce a odloučení nás velice mrzelo.

Následně, o jarních a letních prázdninách, jsem si asi půl měsíce výcviku s novými členy-studenty užíval „tábor“, když jsem s nimi běhal a účastnil se nejnamáhavějších cvičení. To všechno se stalo mým novým životním návykem. Na podzim 1968 bylo toto sdružení pojmenováno Společenství štítu (Tatenokai).

(...)

Mnou organizované Společenství štítu nepřesahuje sto členů, nevlastní zbraně a je nejmenším vojskem na světě. Jelikož nemám v úmyslu počet sto mužů překračovat, limituje mě to k zastávání hodnosti kapitána roty.

(...)

Společenství štítu má jednoduchou vlajku skládající se z rudého znaku na podkladu z bílého hedvábí. Návrh znaku jsem vytvořil sám: je výsledkem sloučení dvou druhů starých japonských přileb. Stejný symbol je na čepicích a vytlačen na knoflících.

Pro členství ve Společenství štítu jsou upřednostňováni vysokoškolští studenti. Důvod je prostý – jsou mladí a mají volný čas. Zaměstnaný občan si jen tak měsíc prázdnin vzít nemůže.

Neplatí se, muži však budou zaopatřeni jedním letním a jedním zimním stejnokrojem; budou mít uniformu, brigádýrku, bojovou uniformu a vojenské boty.

(...)

Aby se student stal militantem, dostane se mu měsíčního výcviku ve vojenském oddílu u Jednotek sebeobran. Požaduje se, aby uvedl reálný termín své měsíční služby. Následně se bude muset jednou měsíčně účastnit pravidelných setkání a posléze výcviku a činnosti oddílu sestávajícího se z deseti členů. Pak, po roce, na krátkou dobu po druhé nastoupí k Jednotkám sebeobran, kde bude pokračovat ve výcvikovém kurzu.

(...)

Teď se členové zabývají nácvikem přehlídky, která se bude konat 3. listopadu na terase Národního divadla. Společenství štítu je vždy v pohotovosti. Kdy nastane okamžik akce to nevím. Nemusí přijít nikdy, ale může také přijít zítra.

Až do té doby Společenství štítu nepodnikne nic. Nebude pořádat demonstrace na náměstí, házet molotovy a kameny, nevydá ani manifest. Nepůjde do akce proti ničemu.

Nebude pořádat studijní setkání, nebude se podílet na ničem vyjma poslední bitvy. Je to nejmenší armáda na světě, tvořená lidmi směřujícími k duchovním hodnotám s řádně zocelenými svaly a beze zbraní.

(...)

Den se Společenstvím štítu ve výcviku začíná ranním nástupem v šest hodin, ledovou sprchou a tříkilometrovým během, takže v poledne v misce nenecháte ani zrníčko rýže. A večer v železné posteli pod tenkou vojenskou přikrývkou ve studených armádních domcích usnete jako děcko.

(...)

S hospodářskou prosperitou se z většiny Japonců stali obchodníci. Válečníci ustupovali a vymizeli. Představa riskovat pro své přesvědčení vlastní život je teď nemódní. Z myšlení se stala obrana zajišťující bezpečnost těla.

(...)

Myslím, že je mylné hájit diskusi diskusí: idea se brání vlastním tělem, bojovými uměními.

(...)

Za Společenství štítu nesu veškerou zodpovědnost. Je to záležitost, za niž jsem zodpovědný osobně. Nestane se, že když všichni členové zemřou, já zůstanu naživu.

(...)

To všechno jsem víc než pro cokoli jiného dělal kvůli tomu, aby se na veřejnost vrátil plamen samurajského ducha, který v Japonsku pohasl. Na závěr chci se vši upřímností vyličit událost z letošního léta, která dobře vyjadřuje ducha Společenství štítu.

Šel jsem do tábora při úpatí Fudži provázen třicítkou se mnou velmi spjatých studentů. Koncem dne intenzivního bojového výcviku, při němž všichni s vervou makali pod pražícím sluncem, jsem se vrátil. Po večeři a koupeli se čtyři nebo pět studentů sešlo v mém stanu. Nízinu ozařovaly pronikavě fialové blesky a zdáli jsem slyšel hřmít.

Z děr zazníval cvrkot prvních letošních cvrčků. Poté, co jsme spolu po organizační rovině prodiskutovali výcvik, jeden student z Kjóta vyňal z krásného pouzdra flétnu. Jeden z těch hudebních nástrojů, jichž se kdysi užívalo pro obřadní dvorskou hudbu. Osob, jež ji dnes studují, je nesmírně málo. Student zanotoval starobylou, krásnou a vzletnou melodii. Hudba evokovala podzimní luka pokrytá rosou. Obřadní dvorská hudba doprovázela „Příběh prince Gendžiho“, prózu z 11. století. Zářící princ, provázený touto hudbou, tančí zvláštní tanec. A zatímco jsem celý uchvácený zvukem flétny naslouchal, hlavou mi v tu chvíli – poprvé za historii poválečného Japonska – proběhlo, i když na kratičkou dobu, jak šťastně se sjednocují tradice válečníků („buši“) a tajuplné, slovy plně neuchopitelné krásy („júgen“)! A já se cítil dokonale naplněný. To bylo to, co jsem roky hledal.

Zdroj: *Azione tradizionale*, periodico di informazione, Anno VI, Numero 9, Novembre 2007, pp.

3-4. Jde o článek sestavený z různých, volně chronologicky řazených, Mišimových výroků o Společenství štítu.